temma issegi ei pannud omma haiguſt miksti, ja lotis et ſe päwa peale temmaſt lahkub.“ „Noh, mis ſa ſiis tühja murega ennaſt waewad, ütles ſõbber jälle, isse ſeisad kitſa kikuwa laua peal, ja kukkumiſt ſa ei karda, naene jäi haigeks ja temma pärraſt jõuad murreta olla, ja kardad laste pärraſt, kes koddo toas paigal ja terwed on.“ „Se on kül tõsſi, ütles mees, agga ſiiski, kes teab, kui ka minna isse tänna ſiit peakſin alla kukkuma, eks ſe ſiis ka möeduks minno lastele, ſiis nemmad olleksid jo waeſed lapſed, ja willets põlli peagi nende käes.“ — Ja ſeſamma murrelinne mõtte hakkas tedda ikke ennam ja ennam waewama, ja wähhä aja pärraſt ütles ta jälle: „Ei ſe jätta mind rahhule, ma lähhen kojo watama, kes teab miks ſe waewaja mõtte mind peab kihhutama! Ehk pöggenen isse hirmſa äkkilisse ſurma eeſt, ehk jõuan teiſt aidata.“ Ja kärmeste ronnis ta tellingilt mahha, panni omma töriistad käeſt ja tõmbas kue

ſelga, ja ruttas kojo pole. Agga toom pealt alla miñnes olli temmal hea tük teed, enne kui ta allewisſe ſai, ſelle majakesſe jure kus temma ommakſed üris ellaſid. Ja meie jõuame ni kaua ka järrele wadata, kuida nemmad ſeal ollid, ja mis rahwas naad on. Emma haigus olli jo ennamiste ärralahkund, ſiiski ta ei ussaldand weel õue miñna, waid istus omma keige pisſema lapſe kätki jures ja teggi omma töõd. Agga wannemal lapſel — üks terrane poiſike, wie ehk kue aastane — jäi kitſikus toas aeg wägga iggawaks, ſeſt mis ta ial kätte wõttis, ikka emma kelis keik kopputamiſt ja kollistamiſt, ütteldes „wennake ehmatab ja ärkab ülles.“ Agga poiſi mele tulli warſi hea nõu: ta läks emma jure, hakkas kaela ja pallus: „Emmake lasse ma lähhän õue, mängin howis, ſiis polle ſinnul tülli minnoga.“ Ja emma ſillitas käega lapſe pead ja manitſes tedda weel korra, et ta agga ühtegi kurja egga wallatuſt ei piddand teg-